Відтоді, як у дворі з'явилася Пума — так звали чорну кішку з третьої квартири,— Василькові Моргайлу перестало щастить. Та воно й не дивно; адже ще колись бабуся застерігала: перебіжить дорогу чорна кішка — чекай невдачі!

І точно. Збирається оце Василько до школи, вигляне у вікно — не видно Пуми. Ага! Моргайло за портфеля — і бігом! Та тільки-но з під'їзду вискочить, аж тут і Пума... Ніби навмисно підстерігає хлопця. Чорну шерсть наїжачить, хвоста задере і перебіжить дорогу. Все! Невдача. А яка невдача може бути в учня? Звісно яка — погана оцінка!

— Знову ти, Моргайле, не вивчив відмінки іменників,— докірливо каже Олена Михайлівна.

— Та вчи-ив...— тягне Василько.— Тільки мені чорна кішка дорогу перебігла... От і не пощастило.

У класі — сміх, а Васильку, звісно, не до сміху. Якось він, повертаючись додому, взяв та подзвонив у третю квартиру. Двері йому відчинила незнайома жінка — висока, сувора на вигляд, в отакезних окулярах.

— Чого тобі, хлопчику?

Василько посопів і каже:

— Тьотю, не пускайте свою чорну кішку, коли я до школи йду, бо вона мені дорогу перебігає.

Сувора жінка уважно подивилася на Моргайла і головою похитала:

— Не щастить, мабуть? Двійки хапаєш?

— Ага, за правила.

Жінка подумала якусь мить, а тоді з сумнівом запитала:

— А ти хоч правила вчиш?

— Та вчу, вчу,— квапливо запевнив Василько.— Але ваша кішка як перебіжить мені дорогу, так я і забуваю правила. І родовий відмінок з називним плутаю.

— Твоїй біді можна зарадити.

Жінка запросила Василька до кімнати, всадовила на стілець, а тоді запитала: — А скільки разів ти правила повторюєш?

— Ну... ну... раз...

— Я так і знала!— сплеснула жінка руками.— Слухай мене, хлопчику, уважно. Чорна кішка і справді може наврочити, якщо правила повторювати лише один раз. Бо число "один" зовсім просте. А ось коли ти знатимеш магічне число, то хай хоч і всі чорні коти нашого міста перебіжать тобі дорогу — відмінну оцінку одержиш.

— А яке маг... магічне число? Скажіть, будь ласка.

— Тс-с-с... — Жінка приклала палець до вуст і, озирнувшись, зашепотіла: — Скажу, але тільки для тебе, ти ж — нікому анічичирк! Добре? Бо це — велика таємниця. Слухай мене уважно. Як тільки чорна кішка перебіжить дорогу, треба відразу ж тричі підстрибнути на правій нозі, потім — тричі на лівій. Запам'ятав?

— Ага,— прошепотів Василько.— Тричі на правій і тричі — на лівій. А далі?

— А далі треба швидко проказати:

Щоб чорна кішка не зурочила і голови мені не заморочила, повторюю правила разів сім — назовсім!

Тьху, тьху, тьху, щоб мені допомогло "сім" — магічне число!

— І все? — зрадів Василько.

— Все, хлопчику. Тільки не забудь: сім разів треба повторювати правила, адже сім — магічне число, і чорні коти перед ним безсилі.

Василько так і зробив. Тільки Пума перебігла йому дорогу (а це сталося наступного ранку), Василько відразу ж підстрибнув тричі на правій нозі, потім — тричі на лівій, швидко проказав усі слова і сім разів повторив правило.

І що б ви думали: найвищу оцінку одержав!

— Молодець, Моргайле! — сказала Олена Михайлівна. — Сьогодні тобі, я бачу, не перебігала дорогу чорна кішкаї

А Василько мовчить. Таємниця ж! "От воно що! Виходить, число "сім" і справді магічне! Сім разів повторив правило, і навіть чорнюща Пума не зурочила".